

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 1 września 2013 roku G. K. domagał się wydania wyroku łącznego z uwzględnieniem zasady absorpcji orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

W przeszłości G. K. był kilkakrotnie karany (dane o karalności k.17-19). W stosunku do niego zapadły następujące prawomocne wyroki skazujące.

1. Wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie IX K 1959/01, skazujący G. K. za czyny z art. 279 § 1 kk oraz 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w warunkach ciągłego przestępstwa opisanym w art. 91 § 1 kk w dniu 27 kwietnia 2001 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 5 próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę w wysokości 110 stawek dziennych po 10 zł każda na poczet, której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 kwietnia 2001 roku do dnia 28 kwietnia 2001 roku, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2003 roku sygn. akt IX K 1959/01 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę 106 stawek dziennych po 10 zł każda, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2004 roku sygn. akt IX Ko 128/04 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

2. Wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie III K 328/01, zmienionym na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 marca 2003 roku sygn. akt V Ka 1404/02, skazujący G. K. za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 6 grudnia 2000 roku na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę 280 stawek dziennych po 10 zł każda na poczet, której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 września 2001 roku do dnia 14 grudnia 2001 roku, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 9 listopada 2005 roku sygn. akt III K 328/01 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę 76 stawek dziennych po 10 zł każda.

3. Wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 28 lutego 2003 roku w sprawie IX K 2059/01, skazujący G. K. za czyn z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 15 sierpnia 2001 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę 150 stawek dziennych po 10 zł każda na poczet, której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 sierpnia 2001 roku do dnia 17 sierpnia 2001 roku, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 26 października 2004 roku sygn. akt IX Ko 980/04 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a nadto postanowieniem z dnia 23 stycznia 2006 roku sygn. akt IX Ko 81/06 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę 144 stawek dziennych po 10 zł każda.

4. Wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 9 maja 2003 roku w sprawie III K 802/02, skazujący G. K. za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 21 lutego 2002 roku na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę 60 stawek dziennych po 20 zł każda zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 lutego 2002 roku do dnia 22 lutego 2002 roku.

5. Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 września 2007 roku w sprawie IV K 283/07, skazujący G. K. za czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 261 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 2 kk popełniony w nocy z 13/14 maja 2007 roku na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę 50 stawek dziennych po 20 zł każda.

6. Wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 19 października 2007 roku w sprawie II K 581/07, skazujący G. K. za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w nocy z 29 na 30 kwietnia 2003 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na poczet, której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 lipca 2007 roku do dnia 17 lipca 2007 roku.

7. Wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 16 listopada 2007 roku w sprawie III K 746/07, skazujący G. K. za czyn z art. 209 § 1 kk popełniony w okresie od 22 lutego 2005 roku do 26 października 2005 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt IV K 277/08 Sąd Okręgowy w Lublinie połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 1 i 3 i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem połączono również jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1,2,3 i 4 i jako karę orzeczono grzywnę 400 stawek dziennych po 10 złotych każda (wyroki k.8 – 9, 10 – 13).

8. Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia **8 kwietnia 2013 roku** w sprawie sygn. akt. **IV K 992/12**, skazujący G. K. za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione **w dniu 18 października 2011 roku** karę roku i 5 (pięciu) miesięcy na pozbawienia wolności (wyrok k.33-34). Skazany odbywa tę karę od 20 sierpnia 2013 roku do 20 stycznia 2015 roku (opinia k.26).

9. Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie **z dnia 23 kwietnia 2013 roku** w sprawie sygn. akt. **IX K 866/12**, skazujący G. K. za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione **w dniu 21 kwietnia 2012 roku** na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 złotych. Na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 8 maja 2012 roku do dnia 10 maja 2012 roku (wyrok k.40 - 41).

W ocenie Sądu nie ma podstaw do wydania nowego wyroku łącznego obejmującego skazania wyrokami wymienionymi w pkt. 1 – 7, które były objęte wyrokiem łącznym w sprawie sygn.akt IVK 277/08 Sądu Okręgowego w Lublinie. Po wydaniu tego wyroku nie pojawiły się bowiem kolejne skazania za przestępstwa pozostające w zbiegu z przestępstwami, których dotyczył wyrok łączny w sprawie sygn.akt IVK 277/08. Nie ma zatem podstaw do wzruszenia na podstawie art. 575 § 1 kpk prawomocnego rozstrzygnięcia zawartego w wyroku sygn.akt. IVK 277/08. Z tego względu postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie skazań objętych wyrokiem łącznym, który zapadł w sprawie sygn.akt IVK 277/08, należało umorzyć w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 7 kpk.

W niniejszej sprawie spełnione zostały natomiast przesłanki wydania wyroku łącznego, obejmującego skazania wyrokami, które zapadły po wydaniu wyroku łącznego sygn.akt IV K 277/08 Sądu Okręgowego w Lublinie.

Warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy prawomocnymi wyrokami wymierzono skazanemu kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu za dwa lub więcej przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego wyroku, chociażby nieprawomocnego, co do któregośkolwiek z tych przestępstw (art. 85 kk, art. 569 § 1 kpk). Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego czy kolejnych przestępstw. Przestępstwa takie pozostają wówczas ze sobą w zbiegu realnym – właściwym (uchwała SN mająca moc zasady prawnej z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13).

Chronologicznie pierwszym wyrokiem wobec G. K., wyznaczającym granicę realnego zbiegu przestępstw, który uzasadnia wymierzenie kary łącznej, było orzeczenie zapadłe w sprawie sygn. akt **IVK 992/12** w dniu 8 kwietnia 2013 roku. Na ciąg przestępstw, którego ramy czasowe określa data wydania tego wyroku, składały się czyny objęte skazaniami w wyrokach: sygn. akt **IVK 992/12** (opisany w pkt.8), sygn akt **IXK 866/12** (opisany w pkt.9).

Zgodnie z przepisem art. 86 § 1 kk karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Suma orzeczonych wobec skazanego kar jednostkowych pozbawienia wolności wynosi **3 i 5 miesięcy**. Najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wynosi **2 lata**. Kara łączna pozbawienia wolności winna zatem zostać wymierzona w granicach od 2 lat do 3 lat i 5 miesięcy.

Wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto winien rozważyć okoliczności, które już po wydaniu poprzednich wyroków zaistniały i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 października 1983 roku w sprawie IVKR 213/83 OSNKW 1984/5-6/65 i z dnia 15 maja 1990 roku w sprawie IVKR 80/90 Lex nr 22064, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 roku w sprawie II AKa 244/06 LEX nr 217093, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 maja 1998 roku w sprawie IIAKa 95/98 KZS 1998/6/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku w sprawie IIAKr 184/95 Prok.iPr. 1996/2-3/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 1996 roku w sprawie IIAKa 220/96 OSAŁ 1997/1/111, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 października 1991 roku w sprawie II Ak 127/91 KZS 1991/10/10). Okolicznością wpływającą na wymiar kary łącznej jest przebieg procesu resocjalizacji, zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (wyrok Sądu N. z dnia 22 stycznia 1991 roku w sprawie IVKR 100/90 OSP 1992/6/137, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 roku w sprawie IIKR 245/85 OSNKW 1986/5-6/39). Przy wymiarze łącznej kary pozbawienia wolności nie może mieć natomiast wpływu względ na stopień szkodliwości społecznej przypisanych sprawcy poszczególnych przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1990 roku w sprawie IIKR 61/90 OSP 1991/11/292, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 września 1995 roku w sprawie II Ak 247/95 Prok.i Pr.1996/4/18).

Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zawartości czasowej i miejscowej ich popełnienia, tożsamości osób pokrzywdzonych. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy, zamiarów, motywacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 1987 roku w sprawie IVKR 55/86 OSP 1988/5/111, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 marca 2007 roku w sprawie II Aka 44/07 KZS 2007/4/27, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 roku w sprawie IIAKa 63/01 Prok.i Pr. 2002/7-8/20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 roku w sprawie IIAKr 117/92 KZS 1992/3-9/50).

Im związek przedmiotowy i podmiotowy między przestępstwami jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1975 roku w sprawie Rw 628/75 OSNKW 1976/2/33, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku w sprawie IIAKr 184/95 Prok.iPr. 1996/2-3/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 roku w sprawie IIAKr 117/92 KZS 1992/3-9/50, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 października 1991 roku w sprawie II Ak 127/91 KZS 1991/10/10). Zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 roku w sprawie IIAKa 321/96 Prok.i Pr. 1997/7-8/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 roku w sprawie IIAKa 63/01 Prok.i Pr. 2002/7-8/20). Popełnienie przestępstw podobnych w bliskich odstępach czasu uzasadnia znaczną absorpcję w wymiarze kary łącznej, a dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych - odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji, gdyż oznacza niekompletność kryteriów ścisłego związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 1987 roku w sprawie IVKR 55/86 OSP 1988/5/111, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 marca 1991

roku w sprawie II Akc 15/91 KZS 1991/3/12). Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1974 roku w sprawie IIKR 27/74 LEX nr 21624).

Wymierzając G. K. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, Sąd kierował się zasadą asperacji, to jest metodą mieszaną, uznając że pełna absorpcja kar jednostkowych (pochłaniania kary łagodniejszej przez surowszą), czy też pełna zasada kumulacji (sumowania kar) nie znajdują uzasadnienia wobec osoby skazanego.

Należy mieć bowiem na uwadze, że między czynami, za które G. K. został skazany nie zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy we wskazanym wyżej znaczeniu. W szczególności pozostające w zbiegu realnym czyny były popełniane na szkodę różnych pokrzywdzonych. Wprawdzie czyny te stanowią przestępstwa przeciwko mieniu, to popełniane one były w różny sposób, co znalazło wyraz w odmiennej kwalifikacji czynów. Przestępstwa popełnione zostały w odstępie pół roku.

Sąd uwzględnił także treść opinii nadesłanej z Aresztu Śledczego w L., z której wynika, iż G. K. ma dobrą opinię w zakładzie karnym. Od początku pobytu w jednostce penitencjarnej prezentuje poprawne zachowanie. W szczególności wobec przełożonych prezentuje zachowanie właściwe, odcina się od podkultury przestępczej. Karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Proces resocjalizacji przebiega we właściwym kierunku przy zaangażowaniu skazanego (k.26-27). Od 26 września 2013 roku G. K. był trzykrotnie nagradzany. Od 6 września 2013 roku pracuje nieodpłatnie, początkowo przy wydawaniu posiłków, a obecnie w kuchni aresztu (k.56).

Przytoczone wyżej okoliczności odnoszące się do związku przedmiotowego i podmiotowego między przestępstwami objętymi skazaniami, które podlegają łączeniu, zachowania skazanego po zapadnięciu wyroków oraz uprzedniej wielokrotnej karalności przemawiają za celowością wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji, we wskazanej wyżej wysokości.

Na podstawie art. 577 kpk Sąd zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres kary dotychczas odbytej z wyroku w sprawie IV K 992/12 w okresie od 20 sierpnia 2013 roku do dnia 15 listopada 2013 roku oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IX K 866/12 w dniach od 8 maja 2012 roku do dnia 10 maja 2012 roku.

O wynagrodzeniu obrońcy za wykonaną obronę z urzędu orzeczono na mocy § 14 pkt ust. 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002r. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w związku z wydaniem wyroku łącznego uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.